

ကျွန်တော်နဲ့မမ

ကျွန်တော်အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်တုန်းကပါ။အဖေဘက်ကတူမတယောက်ဒီမှာကျောင်းလာတက်ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့အဖေကအိမ်မှာပဲလာနေခိုင်းပြီးကျောင်းတက်စေလိုက်တယ်။အိမ်မှာကလဲလူဦးရေနည်းတော့အခန်းလွတ်တွေကအများ ကြီးလေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ကဝမ်းကွဲမောင်နှမတွေဆိုပေမယ့်အနေစိမ်းတဲ့လူတွေချင်းအခုမှ

တွေ့ကြတာဆိုတော့စိမ်းနေကြတယ်။ စကားလဲသိပ်မပြောဖြစ်ကြဘူး၊ရောက်စမှာပေါ့လေ။ သူ့ကျောင်းစတက်ရတဲ့နေ့ရောက်လာတော့သူ့ကိုကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်နဲ့ကျောင်းကြို၊

ကျောင်းပို့လုပ်ပေးဖို့ အဖေကကျွန်တော့်ကိုခိုင်းတယ်။ အဲဒါနဲ့သူ့ကျောင်းစတက်တဲ့နေ့ကစပြီးအကြို၊အပို့လုပ်ပေးနေရတော့တယောက်နဲ့တယောက်ကရင်းနှီးလာတယ်။

စကားအပြောဆိုလေးတွေကနေပြီးအစအနောက်လေးတွေရှိလာ တယ်။

အိမ်မှာကအဖေနဲ့အမေရယ်ကတခန်း၊ညီမလေးကတခန်း၊အိမ်အောက်ထပ်မှာနေကြတယ်။ကျွန်တော်ကတော့စကတည်းကအိမ်ပေါ်ထပ်ကစိတ်ကြိုက်ရွေးထားတဲ့အခန်းလေးမှာ

နေတာပေါ့။သူ့ရောက်လာတော့အောက်ထပ်မှာအခန်းလဲမရှိတော့တာရယ်၊တယောက်တည်းလွတ်လွတ်လပ်လပ်နေလို့ရအောင်ဆိုပြီးရယ်အိမ်အပေါ်ထပ်မှာသူ့အတွက်တခန်းစီစဉ်

ပေးတယ်ကျွန်တော့်အခန်းကိုသွားချင်ရင် သူ့အခန်းရှေ့ကဖြတ်ရတယ်။ တခါတလေတံခါးလေးဟနေတာမျိုးတွေတော့ တစေ့တစောင်းကြည့်မိတာမျိုးရှိတယ်ပေါ့။အခန်းထဲတော့

ကျွန်တော်မဝင်ပါဘူး။နောက်ပိုင်းရင်းနှီးလာတော့ကျွန်တော်အိမ်ပေါ်တက်လာချိန်မျိုး သူ့အခန်းဖွင့်ထားတာနဲ့တွေ့ရင် အခန်းထဲဝင်ပြီးစကားဝင်ပြောတာမျိုးရှိလာတယ်။

အေးဆေးပဲလေ။ အိမ်ကလူတွေကလဲ သူနဲ့ကျွန်တော် မောင်နှမတွေဆိုတော့ဘာမှ မဖြစ်လောက်ဘူးဆိုပြီး ဘာမှအထွေအထူးမပြောဘူး။

တနေ့တော့ ကျွန်တော်အခန်းထဲကအထွက် သူ့အခန်းရှေ့ကဖြတ်တော့တခါးလေး ဟထားတာတွေတော့ ဘယ်မှမသွားတော့ဘူးလား ဆိုပြီးမေးမလို့တခါးကိုအသာ လေးတွန်းအဖွင့်

ိုမြင်လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းက သူကအခန်းဝကိုကျောပေးပြီးအထက်ပိုင်းဗလာနဲ့ရေ သုတ်နေတယ်။ အဲဒီလိုမြင်တော့ကျွန်တော်လဲမနေနိုင်ဘူး။ တံခါးကိုမြင်ရရုံလော က်လေးအသာပြန်စိပြီး

ချောင်းကြည့်နေလိုက်မိတယ်။ အခန်းတံခါးကိုတမင်ပဲဟထားတာလား၊ တံခါးချ က်ကစေ့အောင်မပိတ်မိလို့ပွင့်နေတာလား ကျွန်တော်လဲမသိဘူး။ လွတ်လွတ်လပ် လပ်ပဲ

အဝတ်အစားလဲနေတယ်။ ခါးအောက်ပိုင်းမှာဝတ်ထားတဲ့ထမီလေးကိုဖြေချလိုက် တော့ ဖင်တုန်တုန်လေးနှစ်လုံးကဖွေးဥနေတာပဲ။ ဘယ်ဘက်တင်ပါးထက်မှာလက် သတ်လေးပါတာ

သတိထားမိတယ်။

ချွတ်ထားတဲ့ထမီကိုကုန်းအကောက်မှာ ပြူးထွက်လာတဲ့အဖုတ်လေးကအနောက် ကနေပြေးဆောင့်ပစ်ချင်စရာကောင်းနေတယ်။ မတော်ပါဘူးလေဆိုပြီးစိတ်ကိုချူ ပ်တည်းထားပေမယ့်

သတိထားမိတော့ ဘယ်လိုကဘယ်လိုအခန်းထဲရောက်နေမိတယ်မသိတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုရုတ်တရက်မြင်လိုက်တော့သူအော်ပြီးတော့ကုတင်နံဘေးမှာဆောင့် ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်တယ်။

အခန်းထဲကထွက်သွားဖို့လဲသူအော်တယ်။ ဒါပေမယ့်ကျွန်တော်မထွက်နိုင်တော့ ဘူး။ သူ့ကိုအတင်းချုပ်ပြီးဆွဲလှဲလိုက်တယ်။ သူကလဲအတင်းရုန်းရှာတယ်။ မသင့် တော်ပါဘူးဆိုပြီးငိုပြီး

တောင်းပန်တယ်။ ကျွန်တော်လဲဘာတခွန်းမှပြန်မပြောမိဘူး။ သူ့ကိုအတင်းဖက်ရ င်းခန္ဓာကိုယ်အနှံ့လျှောက်နမ်းနေမိတယ်။

ခဏနေတော့ကျွန်တော်လဲသတိဝင်လာတော့သူ့ကို လွတ်ပေးလိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော်လွတ်ပေးလိုက်တော့ကုတင်ထက်ကထမီကိုကမန်းကတန်းပြန်ဝတ်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုဒေါသထွက်တဲ့အကြည့်နဲ့ကြည့်ပြီးတော့ ဆဲဆိုပါတော့တယ်။ သူငိုလဲငိုတယ်။ ကျွန်တော်လဲမှားပြီဆိုတာသိလိုက်တော့အတော်ယူကြိုးမရ ဖြစ်သွားတယ်။

သူ့ရှေ့မှာဒူးထောက်ချလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုပေးချင်တဲ့အပြစ်သာပေးပါ။ အဖေ့နဲ့တိုင်မယ်ဆိုရင်လဲတိုင်လိုက်ပါ။ ပေးသမျှအပြစ်ကိုခံယူပါ့မယ်လို့ကျွန်တော်တကယ်နှောင်တရစွာနဲ့ သူ့ကိုတောင်းပန်တယ်။

အတော်ကြာတဲ့အထိဘာစကားမှသူ့ဆီကထွက်မလာတော့ ငုံ့ထားတဲ့ခေါင်းကိုမော့ရင်း သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ သူ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကိုဆွဲထူရင်းပြောတယ်။ မမခွင့်လွတ်လိုက်ပါပြီ၊ စိတ်ထဲဘာမှမထားနဲ့တော့နော်စိတ်အေးအေးထား၊ အိမ်ကိုလဲမတိုင်ဘူးလို့ သူပြောတယ်။ ပြီးတော့ ခုတင်ထက်မှာအတူတူထိုင်မိကြတယ်။ ကျွန်တော်ခေါင်းကိုမမော့ရဲဘူး။ ပါးစပ်ကလဲတတွတ်တွတ်တောင်းပန်နေမိတယ်။ ကျွန်တော်အရမ်းမှားသွားပြီ။ မသင့်တော်တာကိုမှလုပ်မိလေခြင်းလို့ ကိုယ့်ကိုယ်က ိုယူကြိုးမရဖြစ်မိတယ်။

ခဏနေတော့ ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်နေရာကနေသူကကျွန်တော့်နားရွက်ဖျားလေးကို လာနမ်းတယ်။ ကျွန်တော်တွန့်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ကိုအံ့သြသလိုမော့ကြည့်လိုက်တော့ ပြုံးပြီးပြန်ကြည့်နေတယ်။ ခုနတုန်းကဘာတွေတွေ့လိုက်ရလဲလို့မေးတယ်။ ကျွန်တော်မဖြေဘူး။ သူ့ဘာသာသူပဲပြောတယ်။ မမဟာတွေကိုအကုန်လုံးတွေ့လိုက်ရတယ်မလားတဲ့၊ သူ့အဲလိုပြောတော့ စောနကကြောက်စိတ်ကြောင့်ငုပ်သွားတဲ့ကျွန်တော့်- ိုးကပြန်တောင်လာတယ်။ ခဏလေးငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေနော်ဆိုပြီး သူ အခန်းအပြင်ကိုထွက်သွားတယ်။

ကျွန်တော်လဲဘာမှန်းမသိပဲထိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သူပြန်ဝင်လာတော့ကုတင်ထက်မှာထိုင်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာမတ်တပ်လာရပ်တယ်။ ကျွန်တော့်လက်တဖက်ကိုဆွဲယူရင်း သူ့နှိပ်ပါးကိုတင်ပေးပြီးပွတ်စေတယ်။ ထမီရင်လျားလျက်နဲ့ပေါ့။ ကျွန်

တော်လဲနို့နှစ်လုံးကိုဘယ်ပွတ်လိုက်ညာပွတ်လိုက်လုပ်နေလိုက်တယ်။ အားမရဖြစ်
လာတော့ စည်းထားတဲ့

ထမီစလေးကိုဖြေမလို့ လက်ကလှမ်းလိုက်တော့သူမတားဘူး။ ကျွန်တော်လဲ သူ့ထ
မီကိုဖြေချလိုက်တယ်။ ထမီက ခြေရင်းမှာပုံကျသွားတဲ့နောက် သူ့ဝမ်းဗိုက်နေရာ
လောက်က ကျွန်တော့်မျက်နှာနဲ့တတန်းတည်းဖြစ်နေတာပေါ့။ ကျွန်တော်မတ်တပ်
ထရပ်ရင်းသူ့ကိုကပ်ဆင်ဆွဲပစ်လိုက်တယ်။ သူ့လဲတို့ပြန်နမ်းရင်း ကျွန်တော့်လက်
တွေကသူ့နှုတ်ပေါ်မှာ သူ့လက်ကတော့ကျွန်တော့်ငယ်ပေါ်မှာ...

ကျွန်တော်အကျီကိုချွတ်ပစ်လိုက်တယ်။ လက်မောင်းနဲ့ရင်ဘတ်ပေါ်ကတက်တူး
တွေကိုမြင်တော့သူ့လန့်သွားတယ်။ အိမ်မှာနေလာခဲ့တဲ့တောက်လျှောက်သူမမြင်ဖူး
ခဲ့ဘူးကိုး။

နောက်တော့ဝတ်ထားတဲ့ရင်းဘောင်းဘီကိုလဲကျွန်တော်ချွတ်ပစ်လိုက်တော့အ
တွင်းခံမဝတ်တတ်တဲ့ကျွန်တော့်အကျင့်ကဝတ်လစ်စလစ်ဖြစ်သွားတဲ့ခန္ဓာကိုယ်နှစ်
ခုကခုတင်ထက်မှာ

အထက်အောက်စုန်ဆန်လူးလွန်းနေပြီ။ နို့လေးတွေကိုစို့ပေးလိုက်ဝမ်းပြင်းသား
လေးတွေဆီကိုဆင်းသွားလိုက်နဲ့အစွမ်းကုန်ပြုစုလိုက်တော့ သူ့ဆီကညည်းသံ
လေးတွေကြားလာရတယ်။

ရေချိုးခန်းကထွက်လာခါစခန္ဓာကိုယ်လေးဆီကဆပ်ပြာရည်နဲ့သင်းသင်းလေးကို
ရတယ်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ဆန္ဒကိုချိုးနှိမ်နေရင်းနောက်တော့ရဲရဲဝံ့ဝံ့
ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တယ်။ ဝမ်းပြင်းသားလေးဆီကနေကျွန်တော့်လျှာဖျားကို
လျှောဆင်းလိုက်တော့ အမွေးရေးရေးလေးကြားထဲကပိပိအကွဲကြောင်းလေးတ
လျှောက် လျှာဖျားကိုနေရာပို့လိုက်မိတယ်။

ဒါတော့မလုပ်ပါနဲ့လို့သူတားသေးတယ်။ ဒါပေမယ့်ကျွန်တော့်စိတ်တွေမရတော့
ဘူး။ အစိလေးကိုဆွဲစုပ်လိုက်တော့ အားနီးနီးဆိုတဲ့ညည်းသံလေးနဲ့အတူ လက်
တွေက

ကျွန်တော့်ဆံပင်တွေကိုဆွဲဆုပ်ထားတယ်။ ကျွန်တော်လဲစိတ်ပြေနပြေ ဂျာပစ်လို
က်တော့ ညည်းတွားရင်းသူ့ပြီးသွားတယ်။ နှုတ်ခမ်းမှာပေသွားတဲ့အရည်တွေကို

လက်ခုံနဲ့

ဆွဲသုတ်ရင်း သူ့ပေါင်ကြားထဲနေရာဝင်ယူလိုက်တယ်။ ငပဲကိုအစိလေးပေါ်လေး၊
ငါးခါလောက်ပွတ်ဆွဲရင်းလက်တဖက်နဲ့အပေါက်ဝကိုဖြုတ်ပြီးထည့်လိုက်တော့
ပါကင်မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာသိလိုက်တယ်။ စီးကြပ်ကြပ်လေးရှိသေးတဲ့အဖုတ်
ကတချက်ချက်မှာငပဲကိုအထဲကဆွဲစုပ်လိုက်ရင်လူတကိုယ်လုံးများဝင်လိုက်သွား
တော့မလားလို့ထင်ရတယ်။

ပိုဇေရှင်သုံးခုလောက်ပြောင်း အပြီးမှာ ပြီးချင်လာတာနဲ့ကျွန်တော်လဲမြန်မြန်လေး
အသွင်းအထုတ်လုပ်ရင်း ကုတင်ပေါ်မှာဒူးထောက်လျက်အနေအထားနဲ့ကြမ်းပြင်
ပေါ်ကိုသုတ်ရည်တွေ

ပန်းထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။သူ့လဲခဏလေးမှိန်းနေပြီးတော့ခုတင်ပေါ်ကဆင်းလာပြီး
အဝတ် ဟောင်းတထည်နဲ့ကြမ်းပြင်ပေါ်ကသုတ်ရည်တွေကိုလိုက်ရှင်းလင်းနေတ
ယ်။

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာကိုယ်လုံးတီးလေးဖြစ်နေတဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်လေးကိုကြည့်ရင်းထ
လာပြန်တာနဲ့လေးဖက်ထောက်အနေအထားနဲ့ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပဲတချီထပ်ဆွဲဖြစ်
လိုက် သေးတယ်။ ပြီးလဲပီးသွားရော သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာမှောက်လျက်နဲ့နှစ်ယောက်
သားဝပ်လျားထိုးမှောက် ဖြစ်နေကြပြီ။ တော်ပြီနော် နောက်တော့ထပ်တွေ့ကြ
သေးတာပေါ့လို့ သူနှစ်သိမ့်တယ်။

ကျွန်တော်လဲ သူ့ကို အနမ်းနဲ့နှုတ်ဆက်ရင်း ကြမ်းပြင်ထက်ကအဝတ်တွေကိုကော
က်ယူ လူ့အရိပ်အခြေကိုကြည့်ပြီး ဝတ်လစ်စလစ်ခန္ဓာနဲ့ပဲ ကိုယ့်အခန်းဆီပြန်ပြေး
လာလိုက်တော့တယ်